

ΑΙΓΙΑΛΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΛΙΑ! (Φεβρουάριος 2007)

Συγγραφέας: ΗΛΙΑΣ ΜΠΕΡΙΑΤΟΣ

Σε μια περίοδο που τα φαινόμενα του θερμοκηπίου και της ερημοποίησης κάνουν ολοένα και περισσότερο αισθητή την παρουσία τους, απειλώντας σοβαρά και το παράκτιο οικοσύστημα, έρχεται ένα νέο (!) νομοσχέδιο για τον αιγιαλό να χειροτερέψει την κατάσταση. Για το λόγο αυτό, οι σχετικοί επιστημονικοί και κοινωνικοί φορείς διατύπωσαν έντονες επικρίσεις και διαμαρτυρίες, απόλυτα τεκμηριωμένες, για τις οποίες όμως το αρμόδιο Υπουργείο Οικονομικών αδιαφόρησε.

Και μόνο το γεγονός, ότι συντάσσεται από την αρχή ο νόμος για τον αιγιαλό, όταν μόλις πριν από μια πενταετία είχε ψηφιστεί ο προηγούμενος (ν. 2971/2001), αρκεί για να γεννηθούν υποψίες, ότι κάτι στραβό πάει να γίνει. Η νέα ρύθμιση προφανώς εντάσσεται στη γενικότερη τάση για παροχή «διευκολύνσεων» στον ιδιωτικό τομέα εις βάρος φυσικά του κοινωνικού συμφέροντος. Έρχεται να «τακτοποιήσει» (νομιμοποιήσει) πολυτελή κτίσματα στις ακτές και να καταστήσει ελκυστικότερο το πλαίσιο -θεσμικό και φυσικό- για αμφιβόλου ποιότητας επενδύσεις.

Πίσω από εκσυγχρονιστικές διατάξεις, όπως η χρήση της νέας τεχνολογίας χαρτογράφησης στη χάραξη και οριοθέτηση του αιγιαλού ή τα αυστηρά πρόστιμα, το νομοσχέδιο επιχειρεί να θολώσει τα νερά και να προκαλέσει εντυπώσεις, ότι δήθεν ενδιαφέρεται για το περιβάλλον. Αλλά, πώς μπορεί να υλοποιηθούν τα παραπάνω μέτρα, χωρίς κατάλληλες διοικητικές δομές και μηχανισμούς, χωρίς ανθρώπινο δυναμικό, χωρίς την απαραίτητη χρηματοδότηση που όμως δεν προβλέπονται πουθενά; Και να θέλαμε, δεν μπορούμε να το πιστέψουμε. Γιατί οι νόμοι που δεν συνοδεύονται από ολοκληρωμένα προγράμματα εφαρμογής είναι ασκήσεις επί χάρτου. Ακόμη και ο ίδιος ο νομοθέτης δεν φαίνεται να πιστεύει σ' αυτά που γράφει, γιατί εισάγει ένα σωρό εξαιρέσεις που τελικά θα γίνουν κανόνες!

Αλλά το μεγαλύτερο πρόβλημα του νομοσχεδίου αυτού (πραγματικό σκάνδαλο) είναι ότι καταργεί στην ουσία την παραλία! Οι συντάκτες θεωρούν ότι ο καθορισμός της ζώνης της παραλίας πρέπει γίνεται, μόνον όταν... «διαπιστώνεται η ανάγκη εξυπηρετήσεως της επικοινωνίας ξηράς και θάλασσας»! Με άλλα λόγια, αποσυνδέεται η χάραξη του αιγιαλού από εκείνη της παραλίας, όταν επί δεκαετίες η διαδικασία

αυτή ήταν κοινή και για τις δύο αυτές ζωτικές χωρικές ζώνες. Όμως αιγιαλός και παραλία πάνε πάντα μαζί. Δεν μπορεί να υπάρξει αιγιαλός χωρίς παραλία που είναι ο αναγκαίος λειτουργικά κοινόχρηστος χώρος για την «απόλαυση» του περιβαλλοντικού και κοινωνικού αγαθού του αιγιαλού.

Ο αιγιαλός οριοθετείται από τη φύση (χειμέριο κύμα). Αντιθέτως, η παραλία είναι κοινωνικό προϊόν. Καθορίζεται κάθε φορά από την πολιτεία για το σκοπό που προαναφέρθηκε. Άρα δεν μπορεί να συζητούμε για το «αν» θα γίνει παραλία, αλλά για το «πώς» θα βρούμε τα μέσα και τους τρόπους διασφάλισής της. Είναι ποτέ δυνατόν να ισχυριστούμε ότι δεν θα φτιάξουμε πλατείες και δρόμους σε μια πόλη; Όπως λοιπόν υπάρχουν οι γνωστές ρυθμίσεις για την εξασφάλιση των κοινόχρηστων χώρων της πόλης, άλλο τόσο μπορεί να βρεθούν οι νομικές και τεχνικές λύσεις για τη δημιουργία του ελεύθερου κοινόχρηστου χώρου της παραλίας, πλάτους μέχρι 50 μέτρα (νόμος 1337/1983 του Α. Τρίτση), και μάλιστα χωρίς οικονομική επιβάρυνση για το δημόσιο κορβανά. Όλα τα υπόλοιπα είναι απλώς προσχήματα που υπηρετούν γνωστές σκοπιμότητες.

Η υπόθεση του αιγιαλού και της παραλίας και γενικότερα των ακτών είναι μια πονεμένη ιστορία στην Ελλάδα των δεκαπέντε χιλιάδων χιλιομέτρων ακτογραμμής, που για το λόγο αυτό θα έπρεπε να είχε ολοκληρωμένη πολιτική ακτών, σύμφωνα με τις κατευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αντί αυτού, έχουμε ένα «κουτοπόνηρο» νομοθέτημα που ανοίγει παράθυρα (αν όχι διάπλατες πόρτες) σε κάθε λογής συμφέροντα που ενδιαφέρονται μόνο για την άγρια οικονομική εκμετάλλευση ενός πολύτιμου εθνικού φυσικού πόρου με τεράστια περιβαλλοντική και κοινωνική σημασία. Μάλλον στραβά αρμενίζουν οι υπεύθυνοι.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» στις 14 Φεβρουαρίου 2007, σ. 6.